

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy Anna Krawczyńska

po rozpoznaniu w dniach 12 grudnia 2016 roku, 21 grudnia 2016 roku

przy udziale Prokuratora Marcina Polaka, Beaty Wojciechowskiej

sprawy **M. M.**, s. J. i H. z d. S., ur. (...) w P.

oskarżonego to, że:

w dniu 19 października 2015 r. około godz. 10.20 w m. R. na ul. (...), pow. (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 12.55 na poziomie 2,68 ‰, o godzinie 13.25 na poziomie 2,60 ‰ alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 14.06 do stężenia 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym B. o nr rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wydanym przez Sąd Rejonowy w P. sygn. akt (...)

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 19 października 2015 r. około godz. 10.20 w m. R. na ul. (...), pow. (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 12.55 na poziomie 2,68 ‰, o godzinie 13.25 na poziomie 2,60 ‰ alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 14.06 do stężenia 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wskazanym wyrokiem, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 19 października 2015 roku od godz. 11.00 do godz. 14.20, przyjmując, iż jest on równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 42 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego;
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
5. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przy czym wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2015 roku około godziny 10.20 oskarżony M. M. prowadził jako kierujący w ruchu lądowym, w miejscowości R., na ulicy (...), pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 8v. Zbiór A akt (...);

notatka urzędowa – k. 1 Zbiór A akt (...);

zeznania P. R. – k. 1v. Zbioru C akt (...), k. 43v.-44;

zeznania K. K. – k. 5 Zbioru C akt (...), k. 42v.-43;

zeznania J. Ł. – k. 8v. Zbioru C akt (...), k. 43-43v./

M. M. prowadząc samochód osobowy znajdował się w stanie nietrzeźwości, mając o godzinie 12.55 - 2,68 promila alkoholu, o godzinie 13.25 - 2,60 promila alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 14.06 do stężenia na poziomie 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 8v. Zbiór A akt (...);

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 3 Zbiór A akt (...);

sprawozdanie nr (...) – k. 17 Zbiór A akt (...);

protokół pobrania krwi – k. 18 Zbiór A akt (...);

sprawozdanie nr (...) – k. 20 Zbiór A akt (...);

protokół pobrania krwi – k. 21 Zbiór A akt (...)

częściowo zeznania P. R. – k. 1v. Zbioru C akt (...),
k. 43v.-44

zeznania K. K. – k. 5 Zbioru C akt (...), k. 42v.-43

zeznania J. Ł. – k. 8v. Zbioru C akt (...), k. 43-43v./

M. M. został zatrzymany w dniu 19 października 2015 roku
w godzinach 11.00-14.20.

/protokół zatrzymania osoby – k. 2 Zbiór A akt (...)/

M. M. jest osobą wielokrotnie karaną. Został skazany między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia (...) roku, w sprawie (...)za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 4 kk. Ponadto wskazanym wyrokiem miał orzeczony 3 – letni obowiązek zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

w strefie ruchu lądowego. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu(...)roku.

/dane o karalności – k. 33-35;

odpis wyroku (...)– k. 14 Zbiór A akt (...);

odpis wyroku (...)– k. 15 Zbiór A akt (...)

M. M. ma 35 lat. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest mechanikiem samochodowym. Aktualnie nie pracuje i nie uzyskuje dochodów. Jest kawalerem. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie posiada majątku.

/dane osobo – poznawcze – k. 40v./

Przesłuchany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego M. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 8v. Zbiór A akt (...)/

Składając kolejne wyjaśnienia na etapie postępowania przygotowawczego, oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 23v. Zbiór A akt (...)/

Będąc przesłuchanym w charakterze oskarżonego, M. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił: „W dniu 19 października 2015 roku nie kierowałem F. (...). Ja nie jechałem tym pojazdem. F. (...) o nr rej (...) to jest mój pojazd. Tego dnia tym pojazdem jechał mój kolega J. P.. W dniu zdarzenia nie miałem samochodu B. i do dzisiaj nie mam takiego samochodu. Ja zostałem zatrzymany przez policję w lesie, w tym lesie stał zaparkowany mój samochód F. (...). Ja byłem na siedzeniu kierowcy. Ja przesiadłem się z miejsca pasażera na miejsce kierowcy, gdyż chciałem odpalić samochód, żeby się ugrzać. Kolega wtedy oddalił się, bo się pokłóciliśmy. My jechaliśmy od jego syna, który mieszka w C. to znaczy

w miejscowości S., do kolegi tego mojego kolegi, który prowadził, bo on tam miał odebrać sprzęt budowlany. Nie pamiętam co za sprzęt budowlany. Ja nie pamiętam o co pokłóciliśmy się podczas drogi. To znaczy odnośnie moich początkowych wyjaśnień w dniu dzisiejszym chcę uzupełnić, że ja źle zrozumiałem Sąd, bo ja myślałem, że Sąd pyta czy ja kierowałem pojazdem. Tym samym chcę jeszcze raz powiedzieć, że ja nie kierowałem pojazdem, tylko siedziałem na miejscu pasażera. Jak kolega wysiadł z samochodu, to on zgasił silnik. Ten kolega, który prowadził pojazd mieszka w m. (...) (...). Od momentu kiedy przesiadłem się za kierownicę, do momentu kiedy przyjechała policja mogła upłynąć godzina czasu, natomiast nie pamiętam dokładnie. Ja tego dnia spożywałem alkohol. Ciężko mi określić jaki alkohol i ile go spożyłem, natomiast piłem jakieś piwo. Jak policjanci mnie wylegitymowali, ja im mówiłem, że przebywam w tym samochodzie, ale nie jestem kierowcą, ja mówiłem im też kto jest kierowcą. Ja nigdy nie prowadziłem samochodu marki B. o nr rej. (...), pierwszy raz słyszę w ogóle o takim pojeździe. Z panem B. jechaliśmy wtedy z miejscowości C.. Jak byłem przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego, to nikt mi nie mówił o samochodzie B., była cały czas mowa o F. (...). Jak byłem przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznawałem się do prowadzenia samochodu F. (...)” Po odczytaniu pierwszych wyjaśnień z postępowania przygotowawczego M. M. podniósł, że przyznając się w tych wyjaśnieniach być może źle coś zrozumiał. Ponadto wyjaśnił: „Ten pierwszy protokół gdzie jest napisane, że się przyznaję, to ja byłem tak zestresowany, że nawet nie czytałem, i go podpisałem, stresowałem się, bo byłem zatrzymamy na 48 godzin”. M. M. wskazał też, że kiedy siedział na miejscu kierowcy miał opartą głowę na kierownicy a w rękę trzymał pismo erotyczne, więc nie mógł prowadzić pojazdu.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 41-42, k. 43/

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na wzajemnie się uzupełniających i korespondujących ze sobą zeznaniach P. R., K. K., J. Ł.. Wszyscy trzej świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego a co za tym idzie nie mają żadnego interesu w tym aby bezpodstawnie oskarżać M. M.. Ponadto funkcjonariusze policji w osobach K. K. i J. Ł. składają jedynie relację co do przebiegu zdarzenia, znaną im z wykonywania obowiązków zawodowych. Nadto zeznania wskazanych świadków są konsekwentne, logiczne i spójne.

W oparciu o zeznania tych świadków ustalono, że to M. M. prowadził w dniu 19 października 2015 w ruchu lądowym, samochód osobowy marki F. (...)

o numerze rejestracyjnym (...). Na chwilę przed zatrzymaniem był obserwowany przez policjantów K. K. i J. Ł., którzy w sposób stanowczy podnieśli, że obserwowali cały czas pojazd oskarżonego. Jechał on przez pewien czas, po czym jak

zobaczył radiowóz policyjny, zatrzymał się i udawał, że śpi na fotelu kierowcy. Policjanci nie mieli żadnych wątpliwości, że oskarżony jechał sam, nikt w tym czasie z samochodu nie wysiadał. K. K. i J. Ł. zeznali bowiem, że cały czas obserwowali pojazd, do momentu dopóki do niego nie dojechali. Po dojechaniu do tego pojazdu zobaczyli oskarżonego na fotelu kierowcy, który będąc opartym o kierownicę udawał, że śpi.

Także świadek P. R. podnosił, że przez czas kiedy obserwował samochód S., w samochodzie był tylko kierowca, co uzupełnia niewątpliwie zeznania funkcjonariusz policji.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, gdyż korespondują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, Sąd nie znalazł żadnych podstaw powalających podważyć wiarygodność tych wyjaśnień. Tym bardziej, iż nie zasługują na wiarę późniejsze wyjaśnienia oskarżonego, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu gdyż być może źle zrozumiał. Był wtedy zestresowany do tego stopnia, że nie czytał tego protokołu, tylko go podpisał. Takie tłumaczenie nie jest racjonalne i wiarygodne. Trudno przyjąć aby człowiek, który wie, że nie jest sprawcą zarzucanego mu czynu stresował się do tego stopnia, iż podpisałby się pod wyjaśnieniami, w których przyznaje się on do winy. To, że oskarżony po przyznaniu się do winy, następnie wycofał się z wcześniejszych wyjaśnień, nie oznacza jeszcze podstawy do zdyskwalifikowania jego pierwotnych relacji, jak również ich automatycznej eliminacji z materiału dowodowego. Wyjaśnienia, które zostały następnie odwołane lub zmienione nadal stanowią dowód w sprawie i tak jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie Sądu. Ich wiarygodności nie może przekreślać, że zostały złożone na początkowym etapie postępowania sądowego, zaś później oskarżony unikał potwierdzenia wynikających z nich faktów i okoliczności. O wartości dowodowej wyjaśnień nie decyduje stadium postępowania, w których zostały złożone, lecz ich treść, oceniana wedle reguł zawartych w art. 7 kpk i w konfrontacji z innymi dowodami.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. do kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości i nie kwestionował wiarygodności zebranego materiału dowodowego. Wyjaśnienia w tej części są kompatybilne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i razem z nim tworzą pełny i logiczny opis przebiegu zdarzenia. Wyjaśnienia M. M., w których przyznawał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu były stanowcze i przekonujące. Sąd nie znalazł żadnych podstaw powalających podważyć ich wiarygodność. Tym bardziej, iż oskarżony nie był w stanie w sposób logiczny wytłumaczyć dlaczego później zmienił swoją wersję zdarzeń.

Okoliczność, iż w trakcie prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości znajduje swoje potwierdzenie w protokole z badania stanu trzeźwości, sprawozdaniach przeprowadzonych badań chemicznych płynów ustrojowych na zawartość alkoholu, protokołach pobrania krwi.

Sąd uznał za wiarygodny nieosobowy materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazany powyżej oraz w postaci: danych o karalności, notatki urzędowej, protokołu zatrzymania osoby, odpisów wyroków, dokumentów akt sprawy (...)oraz(...). W toku postępowania jego wartość dowodowa nie wzbudziła wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Tym samym za nie zasługujące na wiarę Sąd uznał wyjaśnienia M. M., w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie przyznawanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi wyraz przyjętej przez oskarżonego linii obrony. W ocenie Sądu nie przyznanie się oskarżonego, w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony nie jest jego sprawcą. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie są zupełnie odosobnione od pozostałych dowodów ale również od wcześniejszych wyjaśnień oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu.

Sąd dzieląc kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela, dokonał częściowej zmiany opisu czynu poprzez wskazanie, iż oskarżony kierował w tym dniu samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) a nie samochodem osobowym

marki B. o nr rej. (...). Okoliczność ta wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy jak również zeznań świadków i wyjaśnień samego oskarżonego.

Reasumując, należy stwierdzić, iż M. M. w dniu 19 października 2015 roku około godz. 10.20 w m. R. na ul. (...), umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 12.55 na poziomie 2,68 ‰, o godzinie 13.25 na poziomie 2,60 ‰ alkoholu etylowego we krwi, o godzinie 14.06 do stężenia 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia (...) roku w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wskazanym wyrokiem, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk.

Przyjąć zatem należy, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona typu kwalifikowanego, wprowadzonego ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest w tym przypadku uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. (oskarżony był skazany w sprawie (...) za czyn z art. 178a § 4 kk a więc za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości). Wobec powyższego należało przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk, jako osobny kwalifikowany typ przestępstwa.

W niniejszej sprawie Sąd analizował, czy nie doszło już do zatarcia skazania w sprawie (...) i po analizie doszedł do odpowiedzi negatywnej.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P., z dnia (...) roku, w sprawie (...), M. M. został skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Ponadto orzeczono wobec niego karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Ponadto orzeczono wobec M. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się w dniu 25 stycznia 2013 roku.

Zgodnie z art. 76 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, skazanie ulegało zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę lub środek karny zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.

Ponieważ w niniejszej sprawie wyrok dotyczył zdarzenia sprzed 1 lipca 2015 roku, w ocenie Sądu do zatarcia skazania należy stosować art. 76 § 1 i 2 kk w powyższym brzmieniu jako bardziej korzystnym dla M. M.. Stanowił on bowiem *lex specialis* wobec art. 108 kk.

Od dnia 1 lipca 2015 roku zgodnie z art. 76 § 1 zd. 1 i 3 kk skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Przepis art. 108 kk stosuje się. Zgodnie natomiast z art. 108 kk jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Okres próby i kolejne 6 miesięcy upłynęły w sprawie (...) w dniu 25 lipca 2015 roku. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego został wykonany w dniu 25 stycznia 2016 roku. Natomiast kara grzywny została zapłacona w dniu 10 listopada 2016 roku. Tym samym teoretycznie do zatarcia skazania powinno dojść z chwilą wykonania kary grzywny w dniu 10 listopada 2016 roku. Do zatarcia skazania jednak nie doszło.

Jak to już bowiem zostało podniesione, zgodnie z art. 76 § 1 zd. 1 i 3 kk (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku) skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Przepis art. 108 kk stosuje się.

W realiach niniejszej sprawy nowe brzmienie art. 76 § 1 ma w pełni zastosowanie, gdyż zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015r., poz. 396) do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w przedmiocie zatarcia skazania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1 (czyli Kodeksu karnego) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

W przedmiotowej sprawie okres zatarcia skazania (10 listopada 2016 roku) upływałby po dniu wejścia w życie powyżej wskazanej ustawy (1 lipca 2015 roku). Tym samym dla przyjęcia, że doszło do zatarcia skazania w przedmiotowej sprawie trzeba mieć na uwadze treść art. 108 kk, który znajdzie tu zastosowanie.

W dniu 14 czerwca 2015 roku M. M. ponownie popełnił przestępstwo z art. 178a § 4 kk, za które wyrokiem Sądu Rejonowego w P.z dnia (...)roku, w sprawie (...)został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczono wobec niego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów.

Reasumując powyższe rozważania w sprawie (...)nie doszło do zatarcia skazania a co za tym idzie należy przyjąć kwalifikację prawną z art. 178a § 4 kk.

Niezależnie jednak od powyższego, nawet jeżeli doszłoby do zatarcia skazania w sprawie (...), M. M. i tak ponosiłby surowszą odpowiedzialność z art. 178a § 4 kk. Prowadził bowiem w niniejszej sprawie pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości, w okresie kiedy obowiązywał wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Nie stanowi natomiast przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 k.k. zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu. Na tożsamym stanowisku stanął Sąd Najwyższy w postanowieniu w dnia 21 sierpnia 2012 roku, w sprawie IV KK 59/12 (OSNKW 2013/1/3).

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość. Oskarżony jest osobą dorosłą, zdolną do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużej społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;

- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony stwarzał bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu;
- okolicznościami popełnionego czynu – znaczne stężenie alkoholu, przekraczające pięciokrotnie dopuszczalną normę;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, iż M. M. jest już osobą karaną za czyny z art. 178a § 4 kk. Oskarżony mimo uprzedniego skazania ponownie naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym po drodze publicznej. Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu, w tym podstawowej zasady – zasady trzeźwości jego uczestników. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił też fakt, że zachowanie oskarżonego stanowiło potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia innych osób. Prowadził pojazd w godzinach, kiedy jest dość duże natężenie ruchu pojazdów. Ponadto przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego przyjęto znaczny stopień intoksykacji alkoholowej jego organizmu, który ponad pięciokrotnie przekroczył dopuszczalne normy.

Sąd nie dopatrył się natomiast żadnych okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając bezwzględną karę pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze treść art. 69 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Oskarżony dopuścił się natomiast przestępstwa w dniu 19 października 2015 roku, kiedy to był już skazany na karę pozbawienia wolności w sprawie(...).

W przedmiotowej sprawie M. M. został zatrzymany w dniu 19 października 2015 roku. Dlatego też Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 19 października 2015 roku w godzinach od 11.00 do 14.20, przyjmując, że jest on równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Jak to już zostało wskazane, M. M. był już uprzednio skazany w warunkach art. 178a § 4 kk. Dlatego też Sąd na podstawie art. 42 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego. Zgodnie z powołanym przepisem Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 kk.

Jak stanowi art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10.000 do wysokości 60.000 złotych. Dlatego też orzeczono jak w punkcie 4 wyroku.

W ocenie Sądu niecelowe jest obciążanie oskarżonego kosztami sądowymi, z uwagi na przewidywaną już na tym etapie postępowania rozpoznawczą bezskuteczność ich ściągnięcia, wobec realności wykonania w stosunku do oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Ponadto obecnie nie uzyskuje on żadnych dochodów. Z tych względów Sąd na podstawie art. 624 kpk zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.